

Dobri pastir.

J. E. Bogomil.

Stari gospod župnik se je spravljal k počitku. Zunaj pa je divjal vihar, in s snegom je metlo.

Komaj dobro zatisne svoje trudne oči, kar zapoje hišni zvonec, in župnikov Sultan v veži zalaja na ves glas. Gospod župnik se prebudi.

»Kaj pa bo?« vpraša skozi okno.

»Obhajilo, gospod!« se oglasi spodaj moški glas.

»Kar malo počakajte, bom takoj pripravljen.«

V tem zaškriplje ključ v vežnih vratih, in v župnišče vstopi gospodar Rebernik.

»Moj Bog! Vi! Tako od daleč!« vzklikne župnikova postrežnica.

»Saj ne vem, če bodo gospod mogli,« začne Rebernik. »Hribovec me je poslal. Hči mu umira, pa je še otrok. Za gospoda je pa le prosila. Domači ji odgovarjajo, otrok pa ne odjenja, Bog ve, zakaj.«

V tem pride gospod župnik.

»Gospod, nikar ne zamerite!« se prične opravičevati Rebernik. »Hribovec me je poslal. Angela je bolna, tista, ki je šla lani k prvemu svetemu obhajilu. Pravi, da bo umrla. Saj vem, pa vi tudi veste, da je bila zmiraj dobra in pridna. Kakor bodo gospod župnik izprevideli, je dejal Hribovec, pa naj naredé: ali bodo šli k takemu otroku v takem vremenu, ali pa ne.«

»Tudi k takemu otroku moram, če me želi,« odgovori poudarno gospod župnik.

»Če boste prišli, so dejali pri Hribovčevih, naj pridem naprej povedat. Pa sneg bom malo prehodil, da bode te lažje prišli čez plazove.«

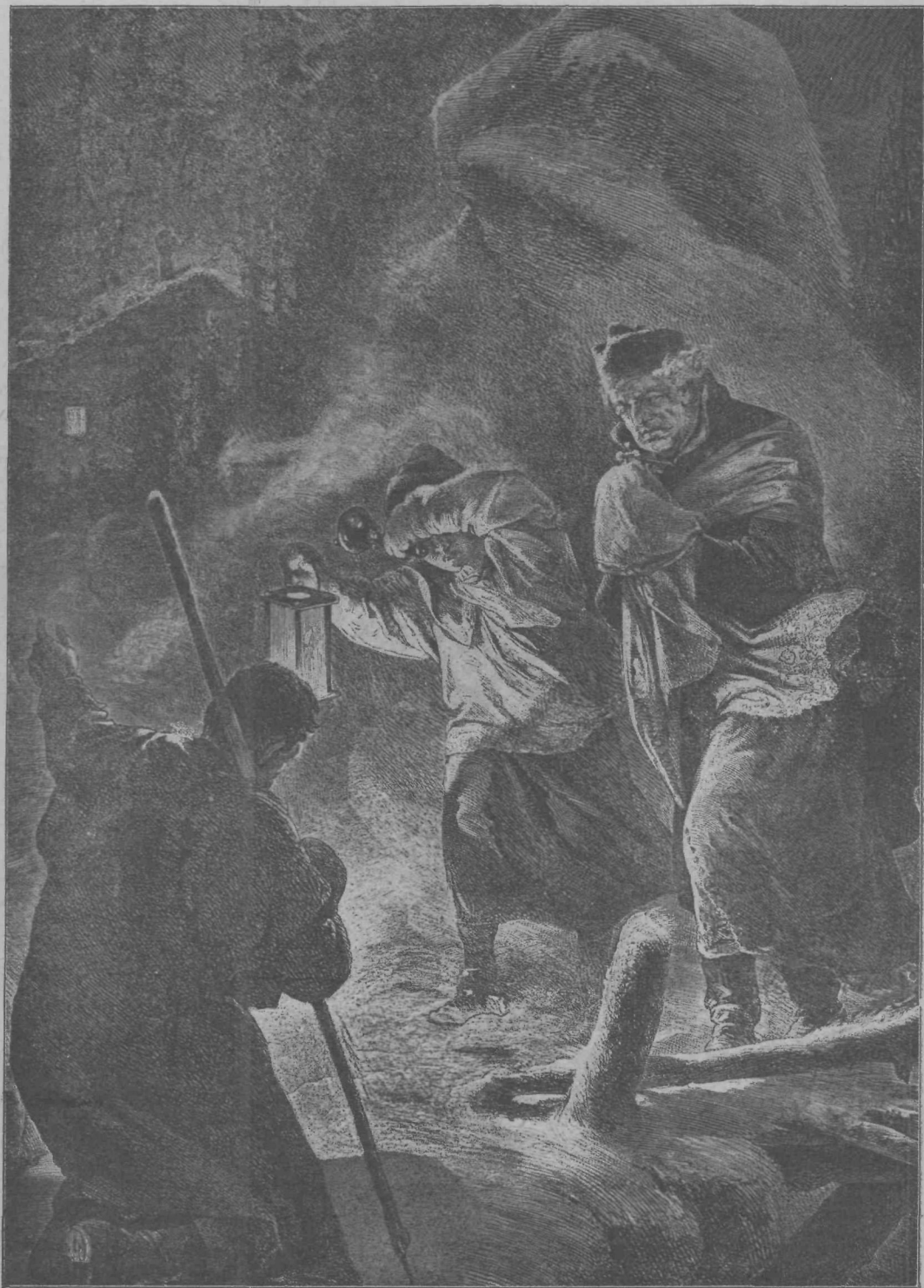
»Le pojdi in povej, da bom kmalu za teboj!«

Čez kakih deset minut pozneje odideta iz cerkve na isto pot gospod župnik in z njim cerkovnikov Stanko. To je bila pot čez robove in plazove v hribe gor! In sneg se jima je usipal sedaj v obraz, sedaj za vrat. Pot jima je zalival čelo. Le s težavo sta se upirala silnemu viharju. In tako sta hodila skoro poldrugo uro navkreber, ponoči, v snegu, v temi, v viharju ...

Malo pred hišo jima pride spet naproti Rebernik. Ponižno poklekne v sneg. Ko gre gospod župnik mimo njega, izpregovori komaj slišno: »Gospod, umrla bo! Samo vas še čaka.«

Kmalu sta bila v hiši. In dobra Angelica je opravila svojo poslednjo spoved in prejela sveto popotnico. — — —

Ugasnila je, ko je bil gospod župnik še v hiši. Ljudje so ga pomilovali, da je moral zaradi takega otroka na tako hudo pot. Toda gospod jih ni rad poslušal. Temrajši pa je poslušal tihe glasove, ki so vstajali v njegovi duši prej, ko je nesel svoji ljubljene učenke poslednjo

»Samó vas še čaka!«

sveto tolažbo. Bili so to glasovi hvaleče vesti, ki so mu sladili težko pot, da ni videl ne zametov pred seboj, ne čul divjanja burje, ampak samo Gospodov klic: »Pustite malim k meni!«

In ko je drugo jutro zazvonilo umrli Angelici, je gospod župnik ganjen poslušal njih smrtno pesem; a zdelo se mu je, da pojó pesem o življenju. »An-gel-ček, an-gel-ček, an-gel-ček,« je odmevalo iz lin. Gospod župnik pa je pritrjeval: »Bila je res že tu in je tembolj gotovo sedaj kakor angelček.«

Iz zgodovine kranjskih trgov.

II. Kranjski trgi.

Leop. Podlogar.

1. Bela peč.

(789 m. 563 prebivalcev.)

Trg Bela peč, imenovan tudi Fužine (Weissenfels), leži v severozapadnem kotu Kranjske, v kotličasti soteski med sivimi stenami Julijskih planin na jugu in temnozeleno porastlimi grebeni Karavank na severu.

Trg je romantična točka, odkoder obiskujejo izletniki krasni Belopeški jezери in strmé ali pa še lazijo na ponosni, v nebo kipeči Mangart (2678 m), čigar vrh se zrcali v kristalnočistih vodah omenjenih jezer. Leži Bela peč ob državni železnici (otvorjeni 14. decembra l. 1870) in ob deželni cesti Podkoren-Ráteče-Fužine-Koroška meja (9'6 km).

Zgornji del tega trga, Podklanec, (Stückl) imenovan, je sedež belopeške železne industrije. Izdelujejo ondi nove patentirane ameriške verige. Hiše belopeške so raztresene ob cesti in ob pogorju. Ljudstvo se povečini peča z živinorejo. Govori pretežno nemški jezik. Starejši rod pač razume in tudi govori za silo slovensko, mlajši pa je vzgojen čisto v nemškem duhu. Trg Bela peč šteje 563 prebivalcev, občina pa 754. Pripada okrajnemu glavarstvu v Radovljici in sodniji v Kranjski gori. Od 19. novembra 1918 je zaseden po Italijanih.

Župnija Bela peč pripada radovljiški dekaniji. Oskrbuje jo župnik brez pomočnika. Nekaj manjša je kakor občina; šteje 691 duš. Šola je dvo-razredna. Svetišč ima Bela peč dvoje: cerkev sv. Lenarta, ki je župnijska, in kapelo sv. Janeza Nepomučana v gradu »Stückl«. Rude in lesa bogati kraj je vabil ljudi že v predrimski dobi, da so se naseljevali v tej varni in tihi soteski in se lotili železne obrti. Tod čez je morda potoval Julij Cezar leta 57. pred Kristom, ko je šel nad Noričane. Ob prihodu na sedanje Koroško je ustanovil postajo »Ad tres vias — ob treh cestah«, današnji Trbiž.

Po ljudskem preseljevanju so se naselili tod karantanski Slovenci. Końcem devetega stoletja (880) so dobili frizinški škofje posestva na južnem